
MARINO LEJARRETA

TXIRRINDULARIA

Gure mendiak eta ibarrak
itxaropenez betiak,
bizitz ederrez ta osasunez
agertzen dira jantziak;
zenbat alditan ikusi dozuz
gure lur ta arkaitz aundiak,
egitura ta sendotasunez
argituz bizitz bidiak.

Dana da eder, oro da sendo,
Anbotoko aitz zuria,
mendi magalak eta ibarrak
itzez azaltzen loria;
euskaldun lurra, izadi oro,
deika zeunkan adoria,
zer egin neike errí onetan
egin zendun galderia.

Era onetan goratu dozu
zure odolez endia,
Luz de Ardiden izango dozu
bizitzako eguzkia;
oroz goitikan zuurtasunez
arritu dozu jentia,
berez, zentzundun jakatu dozu
bideak zear egia.

Lur bitartean bídeak ziran
zuri deika barrenera
Marino, bildurrik barik
gure zear babesera;
gure erria goratu daigun
albilidade erara,
ta zuk, leialki, onartu zendun
abots onaren gisara.

Geroztik, gogoz, jorratu dozuz
ibar, aldatz ta gallurrak,
zuri begira, miñez, itzírík
Euskalerriko bazterrak;
erri onetan eratu zíñan
buru, biótz ta azurrak,
gizontasuna eta zentzuna
izanik doai jatorrak.

Lejarreta'tar Marino Jauna

Abegi onez artu egizuz euzko anaiaren bertsoak.
Erbestetarrak ez zaitue, ez aitatu, ez aipatu zure egi-
ñen erara. Baiña Euskalerria zugaz bat eginik ikusi
dot egunerik egunera.

Nuntarra zaran, argí, geratu da, eusko aritza legez
sendo ta zindoa. Bizikleta garaitza eder ta pozgarria
da, baiña biderik bide euzkotar gizontasuna idatzíta
ta lurrari ezarrita iztea, askoz, zabalago ta bikaiñagoa
da.

Marino, ekin ta jarrai ta aurrerantzian be almen
eder orren bitartez ízan Euskalerraren gizon eta ar-
gia.

SOLOZABAL'dar PAULIN'ek